

Fénysugár

Evangeliumi hitebraztó és hímelyítő folyóirat

Felelős szerkesztő: Gáncs Aladár evang. lelkész. — Laptulajdonos: „Fébé” Evang. Diakonissza Nőegylet. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. — Előfizetési ára: fél-évre 2 pengő 25 fillér, többes küldésnél 2 pengő. — Egyes szám 20 fillér. — A kiadásért felelős: Pauer Irma, diakonissza főnöknő. — Kiadóhivatal: Klotildiget, Pestmegye.

Hol van segítség?

Napjainkban különösen sokat beszélnek a világ romlottságáról és a figyelmes szemlélő tényleg úgy látja, hogy az emberiség állandóan süllyed lefelé. Mindig szélesebb társadalmi rétegeket visz magával az ár. Az ember megdöbbenve látja, hogy tisztelgetreméltó, komoly, úri családok is hogy engednek idővel a métélynek és mennek a többivel a romlásba.

Nagyon megokolt az az aggodalom, amellyel körültekintünk szeretteinken. „Vajjon, meddig tudnak még ellenállni a csábításnak? Hol van számukra segítség?”

Egy kép tűnik fel emlékezetemben. Szép kép. Talán sokan ismerik is.

Hieronymus atyát ábrázolja, amint ül és ír. Napfény veszi körül, de arca is ragyog a belső örömtől. Látszik, hogy egészen lefoglalja, áthévíti egy mennyei gondolat. Lábainál ott fekszik és alszik két vadállat. Az egyik kutyához hasonlít, a másik oroszlánhoz. A festő a föld szennyéhez való ragaszkodást és a mohó testi vágyat akarta jelképezni velük. Rá akartak ugrani Hieronymusra, de mivel őt a mennyei Nap: az Úr Jézus föltheti be és az Ő ereje veszi körül, nekik nincs hatalmuk felette. Elaludtak.

Milyen értékes tanulságot nyújt e festmény. Valóban úgy van ez. Aki a menny előtt nyitja meg szívét, aki Isten Igéjének enged, akinek az Úr Jézus lehet ura és királya, azon nem vehet erőt a bűn.

Nem a külső támadás a veszedelmes, hanem, hogy milyen állapotban van a szív. Bűn csak ott jöhet létre, ahol a kísértés belülről visszhangra talál. Ezért a magunk és szeretteink igazi biztonsága nem abból származik, ha elzárkózunk a külvilág elől. Ezt úgy sem vihetjük keresztül minden ponton. Inkább törekedjünk arra, hogy szívünk legyen felvértezve a sötétség támadásai ellen. A sötétség ellensége a világosság, az Úr Jézus, aki a bűnt testében felvitte a fára, hogy bennünket örökre megszabadítson tőle. Aki Őreá bizza magát, az az Ő győzelmes erejében meg tud állani a mai veszedelmes időkben is és útja nem lefelé viszi, hanem felfelé, a menny felé. . .

Egy születésnap megemlékezés.

Július 29.

Tikkasztó meleg után jött az Úr áldott esője. Temetőbe mentem. Körülöttem a sok-sok virág még egy órával ezelőtt hervadtan, bágyadtan hajtopta le fejecskéjét. — Én is bágyadtan, fájó érzéssel mentem egy drága hazaköltözött lélek sírja felé.

Ma egy éve a klinika szép, de mégis fájdalmasan komor folyosóján siettem egy kedves kis betegszoba felé, kezemben szorongatva egy pár szál virágot. Az ajtóhoz érve szívemet boldog szorongó érzés töltötte el. Végre bejutottam a kedves beteghez. Nemtudtunk semmit se mondani, csak egymásra mosolyogtunk. Olyan nagyon beteg és fáradt volt. Oh, de mi volt az ő ragyogó mosolyában — olyan sok szeretet, biztatás. Azután melegen elbúcsúztunk „vizontlátásra.”

Ma is kezemben szorongatok egy pár szál virágot, de most már csak a sírjára vihetem.

Amint így elgondolkoztam, egyre közelebb jutottam a célhoz. Olyan jó volt ott megállni, s lélekben egy percre visszatekinteni. Hálát adni, s fölfelé tekinteni.

De mit láttam. Eső után a virágocskák olyan üdék, frissek lettek. Szívét fölüdítő, fölemelő, drága, égi eső reám is hullott.

Eszembe jutott a husvétii Ige, amikor az angyal tudtul adja az asszonyoknak, ott az Úr Jézus sírjánál: „Nincsen itt, feltámadott!” Igen, az Úr győzedelmeskedett a halál felett is. És a mi drága hazaköltözőtünknek pedig már örök születésnapja van az Úrnál.

Egyszerre boldog reménység töltötte be a szívemet! Igen, ott fenn találkozunk „vizontlátásra.”

Sz. I.

A keresztyén ember lelki közössége.

Imádkozás, bibliaolvasás és közösség, — ez a három az, ami nélkül hívő élet nem lehetséges. „Nem jó az embernek egyedül lenni.” A biblia első lapjától az utolsóig épúgy fáradozik az ember és ember közti lelki közösség megteremtésén, mint az ember és Isten közötti közösség helyreállításán. Amikor az Úr Jézus a hegyen épített városról beszél, s amikor a 144.000 üdvözült lélek karéneke szól a Jelenések végén, mi mást láthatsz dicsőítve, mint a közösség gondolatát. És mégis sok olyan a Lélektől már érintett keresztyén van, aki azt vallja: Jó az embernek egyedül lenni. Nem szolgáltatni ki magát semmiféle irányzatnak. — Ezek a legönzőbb keresztyének. Nem az a kérdés a közösségnél, hogy nekem kellemes-e, vagy kellemetlen, hanem az, hogy az Úr akarja.

Szükség van a közösségre már a keresztyén életben való meginduláshoz. Azoknak a keresztyén-ségből, akik nem találkoztak a Lélekkel a közösségben, a hiányzik bizonyosság. Pünkösd nincs közösség nélkül. Szükség van a közösségre a keresztyén életben való megmaradáshoz. Mily sokan estek vissza már azért, mert megtérésük után nem csatlakoztak egy közösséghez, melyre az Úr rámutatott nekik! Szükség van a közösségi életre azért, mert az újjászületés csak kezdet s nem befejezés. „Aki én hozzám jő, semmiképen ki nem vetem.” Az Úr e'fogad. Ez azonban nem jelenti azt, hogy most már készen van veled. Hol végeztetik el a te megtisztíttatásod, mint szabadulsz meg félszeg fejlődésektől, külön gondolataidtól, ha nincs egy közösség, melyben a vincellér ollója

számokra is csattog? Szükség van végül a közösségre azért, hogy mint egy bizonyos tag, te is résztvehess abban az egységes bizonyoságtételben, mellyel Isten gyermekei tartoznak e világnak.

A közösségi életnek két féltekéje van. Az egyik a lelki épülés, a másik a lelki szolgálat. Rossz közösségi tag az, aki csak a hűs forrásokat élvezni jár a közösségbe, épúgy, mint aki csak másokon dolgozni jár oda. Az előbbi élősdi, az utóbbi előkelő, hideg idegen marad a közösségben. Szoktak beszélni a közösségi életben való csalódásról. Ennek oka az, hogy a csatlakozás alkalmával nagyon sok dédelgető szeretetet tapasztaltunk. Rákerült a gyűrű az ujjunkra, ránk adták a legszebb ruhát, még vigalmat is ültek a mi tiszteletünkre s mi azt gondoltuk, hogy ez így lesz minden nap. Új igények sarjadtak, holott a Bárány útján az igénytelenség fokozatos elsajátítása várt volna reád. Ne legyen azért számokra semmi se gyanus, ha egyszer csak a mellőzés hűvös vonalait is meg kell ismerned. Erre szükség van az igazi közösségben.

Vannak, akik azt mondják: a világ fiai részéről kész vagyok elszervenudni bármily mellőztetést, de Isten gyermekei részéről nem. Nos, míg így gondolkodol, elesel a Bárány útjától. Ha Pál apostol is ezt kötötte volna ki magának, akkor mindjárt elriadhatott volna mindentől, mikor a Jeruzsálem-i gyülekezettel az első kapcsolatokat kereste. A közösségnek azt mondom: Azokkal szemben, akik az Úrért a világ részéről üldöztetést szenvednek, légy enyhülést nyújtó menedékhely. De amikor vannak keresztyének, akiknek életéből egyébként hiányzik az ellenállással való találkozás, a legveszedelmesebb dolog lenne a közösséget az önelégültség lágy

zónájában vezetni. Ez fenyegette a herrnhuti testvérközösséget is, míg Zinzendorf fel nem ismerte, hogy a Szentlélek két dologban fáradhatatlan: egyik az Úr Jézus véreinek dicsőítése, a másik a közösség fegyelmzése.

Fegyelem, ez a következő tétel, amire szükség van a közösségben. Aki ma az életet figyeli, könnyen észrevehe'i, hova fejlődnek azok a közösségek, melyekben nincsen fegyelem. Ne legyen terhedre azért a közösségi fegyelem, sőt légy bizalmatlan az olyan közösséggel szemben, melyből hiányzik az!

A közösségi élet szerves élet. Ez azt jelenti, hogy benne egyik tag a másikkal alá van rendelve, de csak abból a célból, hogy egy magasabbrendű élet: a Krisztus testének építése szolgáltsék. Efezus 4, 15—16. És mert ez így van, azért nem lehetséges a közösségi élet engedelmisség és bizalom nélkül. Az Igéret földjéről nem azért maradtak ki oly sokan, mert nehéz volt elfoglalni, hanem azért, mert hiányzott az engedelmisség és bizalom. Nem az a legegészségesebb közösség, mely legkevesebb engedelmisséget és bizalmat igényel, hanem az, ahol annak gyümölcsei az egész közösség virulásában legjobban megmutatkoznak. Van szükség a közösségben egymást hordozó, egymást előbbre segítő szeretetre, de nincsen szükség az ítélkezési szellem mindent megemészítő férgereire. Mások tökéletlenségeivel sem azért találkozol, hogy kijavítsd őket, hanem azért, hogy azokkal kapcsolatban benned olyan vonások jussanak érvényre a Bárány természetéből, melyekre egyébként nem lenne alkalom.

A közösség tagjának a pénz nem magánügye. Nagy a felelőssége azért, hogy az anyagiakat is megadhassa. Az, Akié az arany és

az ezüst. Igen jó s Isten gyermekei közt mindjobban terjedő gondo'at e téren a tized, a rendszeres adakozás.

Végül még egy dolgot! Míg egyesek közösség nélkül akarnak keresztyén életet élni, mások az ellenkező végletbe esnek. Azt gondolják, hogy nekik minden közösségben otthon kell lenniök. Pedig valójában mindenki csak egy közösséghez tartozhatik. Viszont minél komolyabb és igazabb egy közösség, annál kevésbbé engedheti meg, hogy tagjai futkározó atyafiakká váljanak. Aki a célra néz, az nem is kíván többet. Mert az tudja, hogy az az igazi közösség, amely legtöbb lelket nevel a leg-szorosabb mennyei közösség, a mennyei Jeruzsálem falai közé. G. A.

A boldogság felé...

„Ő összezúz, de kezei meg is gyógyítanak.“

Élete telve volt reménységgel és égő sóvárgással a boldogság után, mikor ifjú szívvel megállt az oltár előtt, hogy örök hűséget fogadjon élete társának, kit szíve kedvelt. Azonban, mint annyi sok más esetben is, a napok múlásával egyre több reménység foszlott szét szívében, egyre égetőbbben érezte azt a nagy csalódást, mit az élet okozott neki. Boldogság után vágyott, és az élet könnyörtelen keze kiirtani készült még a lehetőségét is életéből, hogy megízlelje annak édességét. Súlyosan beteg lett, s lélekben, testben összetörve került be a T.-i kórházba, ahol a testvérek meleg szeretete vette őt körül. Hallotta a bizonyágtévő ajkakról a csodálatos örömezenetet, hogy „Úgy szerette Isten e világot, hogy az Ő egyszülött fiát adta, hogy valaki hiszen Ő benne, el

ne vesszen, hanem örök élete legyen“, s öömtelen szívében, mintha csak ébredni kezdett volna valami. Különösen kötözés közben igen nagy fájdalmai voltak, mit az ápoló testvér azzal igyekezett enyhíteni, hogy egy-egy éneket énekelt neki csendesen arról a mérhetetlen Szeretetről, mely tudja jól, hogy hol fáj, kezét oda teszi, s ilyenkor még jajgatni is elfelejtett. Sokszor kérte a testvért, énekeljen neki, mit szívének mind éledőbb örömeivel hallgatott, s amint telt-múlt az idő, egyre mélyebb gyökeret vert szívében az Ur Jézus utáni vágy és szeretet, mely mindjobban kárpótolta őt a mult veszteségeiért. A be'egség is egyre súlyosabbá vált, s bár még alig töltötte be a 22. évét, mint egy teljes ronc feküdt az ágyában, olyanná lett, mint egy kis gyermek, ki anyja gondos ápolására szorul. De olyan volt a lelke is, mint kis gyermek fogadta a drága ígét, s mikor egy este a magas lázából kifolyólag magán kívül volt, édes gyermeki örömmel készült Ahhoz, Ki életének új örömet, új reménységet, boldogságot adott. A testvérek meghatottan álltak betegágya mellett, áldották az Urat, Aki ily nyilvánvalóvá tette rajta az Ő nagy kegyelmét. Azt hitték, elbúcsúznak ettől a drága lélektől ez éjszakán, kit csakugyan úgy szerettek, mintha édes gyermekük lett volna, de nem, az Úrnak nem volt még itt az ideje. Még több napon át megisméllődött ez a jelenet, betegtársai is könnyek között hallgatták boldog szavait s amikor újra, meg újra magához tért, olyan szomorúság szakadt a szívére, hát még mindig itt van a földön. Egy napon azután beállított a kórházba a beteg férfitestvére és azt mondta, haza kell őt vinnie, mert öreg édesanyja még egyszer látni akarja. Nagyon

nehéz volt az elválás, de végül is meg kellett történnie, a búcsúzó kis testvércsoport könnyes szemmel énekelte el azt a kedves éneket, „Jézus vezesd gyermeked” amelynek szavai ott visszhangoztak a búcsúzó szívében. A bátyja végül karjaira emelte törékeny testét, még egy búcsúüdvözlét, aztán elváltak. Ezóta már bizonyosan nem kell búsúlnia, hogy csak lázálom volt az Úr Jézus drága közelsége a számára hanem ő is édes örömmel énekel az Úrnak kibeszélhetetlen csodás új énekeket, hogy Ő megkereste, és megtartotta, ami elveszett.

H. M. d. t.

Egy különös megtérés.

Sa 22 éves, hevesvérű fiatal munkás szociáldemokrata lett. Elégedetlen volt a fennálló körülményekkel és javítani akart azokon. A szociáldemokraták nem dolgoztak neki elég gyorsan, ők a törvények megváltoztatására igyekeztek és az még sok időt vett volna igénybe. Csatlakozott az anarchistákhoz. Egyszerre csak azt látta, hogy a párt tagjai egymásnak támadnak és igyekeznek egymást rászedni. Arra is rájött, hogy vannak köztük olyanok, akik lopnak. És ezek képviselik az igazságot?

Egy ideig még ott maradt, míg az elválást más körülmény nem idézte elő. A rendőrség nagyobb lopásokra jött rá és mikor kutattak, kitűnt, hogy a tolvajbanda vezetője az anarchista vezetője volt. Mielőtt menekülni tudott volna, ott álltak a rendőrök az anarchista vezér ajtaja előtt. A rendőrök felszólítására, hogy nyissa ki az ajtót, kilőtt az ajtóresen, de nem talált. Erre a rendőrök feltörték az ajtót. Abban a pillanatban egy lövés dördült el, a vezér fejbőlötte magát.

Nem, ilyen csalók és tolvajok nem javítják meg a világot — ezt biztosan tudta S. és szakított velük. Az ideálja egy pártot találni, amely az igazságért küzd, szertefoszlott, Istennel és emberekkel meghasonolva a kocsmában töltötte napjait.

Egyik este megint a kocsmában ült, amikor egy rendőr lépett be egyet inni. Hallgatta a rendőr és a kocsmáros beszélgetését. A rendőr elmondta, hogy az út túlsó oldalán egy sátor van és abban egy kegyes ember prédikál. „Tudja az is, hogy miért beszél”, — mondta a kocsmáros — „én a kocsmában keresem a kenyeremet, az meg odaát a prédikálással.”

„Okos ember, meg kell adni” — mondta az rendőr, „ha nekem annyi eszem volna, mint neki, akkor én is többre vittem volna.”

A fiatalember nagyon csudálkozott. „Tud egy kegyes okosat is mondani?” gondolta és elment.

Százan és százan voltak a sátorban, S. a kijárat mellé ült, hogy közben elmehessen. A beszéd megragadta. Az előadás végén sietve elment, mert félt, hogy még igazat ad a szónoknak.

Másnap megint elment, csak be akart nézni és azután tovább menni, de nem tudott, ott maradt és kénytelen volt elismerni, hogy annak az embernek igaza van. Nap-nap után ott ült.

Mintha pikkely esett volna le a szeméről: „Hátha mégis van Isten?” Majd azután meglátta azt is, hogy az ő eddigi élete nem volt egyéb, mint nyomorúság. Összetört, vágyott más élet után, otthon akart imádkozni is, de többet nem tudott mondani, mint „Én Istenem!” Vagy még sincs Isten? Minek akkor imádkozni? A hét elmúlt, vasárnap volt. A prédikátor úgy beszélt, mint máskor, csak a beszéd végén megkérdezte, hogy

van-e itt valaki, aki meggyőződött az Evangélium igazságáról és új életet akar kezdeni? Ha igen, álljon fel. S. felállt, egyedül sok száz ember közt.

A prédikátor beszélt vele, azután hazament. Most sem más, mint azelőtt és mégis úgy érezte, hogy a felállással ígéretet tett Istennek. Ujra megpróbál imádkozni, de ismét csak azt tudja mondani: „Istenem, Istenem!”

Másnap behívót kapott a rendőrségre. Mielőtt először a sátorba ment, résztvevett egy éjszakai verekedésben. Tudja, hogy bűnös és mégis olyan nehéz, hogy most, mikor új életet kezd, most kerül fogházba. Következő nap délelőtt 10 órára kellett bemennie. Vajjon ha imádkozni próbálna! A félelem iskolája megtanította imádkozni: „Istenem, légy segítségemre! Ha segítesz, megtanulok hinni, ha nem, félek, hogy kétségbeesem.” Mindig bensőségesebben imádkozott. Éjfél lett. Elaludt, álmában a rendőrségen volt, a rendőrtiszt felolvasta a vádat és megkérdezte, hogy tud-e valamit a mentésére felhozni. „Nem” felelte. „Akkor írja alá ezt.” Aláírta és azután kiment. Felébredt. Tudja, hogy csak álom volt és mégis tudja azt is, hogy Isten segíteni fogja. Tíz órakor elment a rendőrségre. Ugyanaz a tiszt volt ott, akit álmában látott. Felolvassa, hogy a vádló visszavonja a vádat, a fiatal ember aláírja és már kint van az utcán. De máskép, mint ahogy bement. „Uram Isten, Te meghallgatod az imákat!” A szíve túlrad az örömtől, most már hisz, hittelt imádkozik bűnbocsánatért és ujjongás és szent bizonyosság tölti be az szívét. „Keresztyén vagyok, Isten gyermeke!”

„Csak kis emberek férnek el Isten vállain!”
(Steinberger.)

KÜLMISSZIÓ

Fatima története.

Matariában, egy Kairó közelében levő faluban, van egy keresztyén otthon, olyan bennszülött asszonyok és leányok számára, akik szeretnének megkeresztelkedni vagy már keresztyének. Ligginsné, az egyik angol misszió társulat munkása, az intézet vezetője. A következő történetből is látjuk, hogy mennyire szükséges egy ilyen intézmény abban országban, ahol üldözik azt, aki követni akarja az Úr Jézust.

Fatima, egy kecskepásztor leánya volt és ő maga is őrizte a kecskéket. Az anyja, akinél lakott, elvált a férjétől és egy más férfival kötött házasságot. Fatima apja is újra megnősült. A gyermeket teljesen elhanyagolták. Egy mohammedán bég, aki nagyon megsajnálta a gyermeket, bevitte az angol misszió kórházába Kairóba. Két évig volt Fatima a kórházban, ahol többször megoperálták. 1924 tavaszán megkérte a kórház vezetősége Ligginsnét, hogy vegye oda az intézetébe és tanítsák meg olvasni, hogy azután ápolónő lehessen a kórházban. Így került az intézetbe egy kis, vad fanatikus mohammedán lány. Egy évig volt ott és ez év alatt, nagyon megváltozott. Az Úr végezte a munkáját a lelkében. Barátságos lett és megtanult érzelmein uralkodni. Ligginsné egy napra emlékszik, amikor úgy látszott, mintha a szívét az Úrnak átadta volna. Minden 2—3 hónapban meglátogatta az anyja és látszólag meg volt elégedve a leánya helyzetével. 1925 tavaszán vissza kellett mennie a kórházba, megbetegedett.

Folytatjuk.

Tudakozzátok az Írásokat!

Vezerfonal a Biblia olvasásához.

Aug. 16. II. Kir. 1, 2, 15—19. Zsid. 10: 1—18. Ezékiás király nem viszonozza szidalmmal Rabsaké szidalmait, hanem inkább azt keresi alázatos szívvel, zsákba öltözve, hogy hol az ő népének bűne, amely miatt az Úr ezt a megpróbáltatást hozta reá. S azt is tudja, hogy kihez forduljon segítségért, az Úr elé terjeszti ez ügyet, tőle várja a szabadítást s az a vágya, hogy ez által is az Úr dicsőíttessék.

Aug. 17. II. Kir. 19: 20, 37. Zsid. 10: 19—31. Mily hamar válaszol az Úr a hívő imádságra. Először ígérettel, és pedig oly felséges ígérettel (29—31. vers), amely minden időkbén alkalmas az Isten gyermekeinek bátorítására, erősítésére, ha ellenség veszi őket körül. De válaszol az Úr tettel is. Ígéreteit hamarosan beváltja. Az ellenségben be kell teljesednie az ítéletnek az Úr népen a megszabadítottáknak.

Aug. 18. II. Kir. 20: 1—11. Dán. 9: 15—18. Ezékiás halálos beteg és fél a haláltól. Az ó-testamentomban gyakran találkozunk evvel a jelenséggel, még a hívő emberek közt is. Annál nagyobb halálnak kell eltöltenie a mi szívünket azért, hogy Jézus Krisztus meggyőzte a halált, s diadalmas feltámadása záloga a mi feltámadásunknak is. S mily boldogság tudni azt, hogy Ő, a Feltámadott, felment a mennyekbe, s elkészíti ott az övéi számára a helyet, mert neki az az akarata, hogy azok, akiket neki adott az Atya, ott legyenek, ahol Ő van, vele együtt legyenek. (Ján. 17: 24.)

Aug. 19. Luk. 18: 9—14. I. Kor. 15: 1—10. Luk. 7: 36—50. Róm. 8: 33—39. Miért bocsátott meg az asszonynak több bűne, mint a farizeusnak? Talán azért, mert nagyobbak voltak a bűnei? Valjon az Úr ilyenféle válogatást tesz-e a bűnök között? S valjon a kevelység és elbizakodottság kisebb bűn-e az Ő szemében, mint a paráznság? Nem, mindez nem az igazi ok. Az igazi ok az, hogy az asszony meglátta és megbánta a bűneit, a farizeus pedig nem. Ez meg volt elégedve önmagával, s lenézően tekintett a szegény, bűnös asszonyra. S imé, az asszony bocsánatot nyert, s szíve megtelt halás szeretettel az Úr iránt, a farizeus pedig megmaradt a maga hideg kevelységében, távol az Úrtól.

Aug. 20. Zsolt. 16. Zsid. 10: 32—39. Mennyi öröm és boldogság sugárzik ki ebből a zsolnárból. Minden megvan benne, amire az emberi szívnek szüksége van:

bizalom az Úrban, örvendezés a keresztyén közösségben, háló az Úr támogatásáért, gondoskodó kegyelméért, bizonyosság az örökélet felől. Mindezek az örömnék túlaradásával szólaltatják meg a zsolnáriró ajkait. „Teljes öröm van tenálad.” Igen, nem hiányos öröm, nem elmúló öröm, hanem teljes, állandó, örökké tartó öröm!

Aug. 21. És. 38: 9—20. Zsid. 11: 1—12. Ezékiás sir és kesereg. A halál gondolatát nem tudja elviselni. A földi életre nézve elfogadta Isten kegyelmét, de a halál után való életre nézve nincsen semmi bizonyossága. De az Urat szereti, s mivel azt hiszi, hogy csak addig dicsőítheti, amíg a földön él, még élni kíván. Egy bizonyossága azonban van neki, hogy Isten megbocsátotta bűneit. Mi már tudjuk, hogy ez elég arra, hogy a jövő életben biztosítva legyen számára az üdvösség, s nem aggódnunk Ezékiás sorsán. De minékünk több adatott, mint ő neki, s épen azért többet is kíván tőlünk az Úr.

Aug. 22. II. Kir. 20: 12—21. Zsid. 11: 13—30. Ezékiásnak nehéz lecke állt kellett megtanulnia, hogy jobb lett volna nagy betegségében elfogadnia az Úr szabadítását, nem a földi életre, hanem a halálón át az örökéletre. Bűnei bocsánatának tudatában mehetett volna haza, s megóvhatta volna önmagát egy újabb bűntől, s népét annak következményeitől. A hiúság és elbizakodottság arra ragadják, hogy az ellenségnek megmutogassa kincsházát, egész gazdag tárházával együtt. Ezzel természetesen előkészíti az útát arra, hogy a meglátott és megkívánt kincseket a babiloniaiak elrabolják. „Aki dicsekedik, az Úrban dicsekedjék”, nem pedig földi kincsekben, mert „ahol van a ti kincsetek, ott van a ti szívetek is.”

Aug. 23. II. Kir. 22. Zsid. 11: 32—40. Milyen borzasztó idők azok, mikor Isten Igéje el van temetve az emberek szeme elől, s azok egészen megfelelnek Isten törvényeiről. Voltak ilyen idők Izraelben, de igyekeztek a hitetlenek és a vakhítűk ilyen időket előidézni a keresztyénség különböző korszakaiban is. Hányszor akarták a bibliát kipusztítani a föld színéről! De Isten Igéje mindenkor diadalmas kimenekült még a lángok közül is! A jeruzsálemi templomból is elő kellett kerülnie, és pedig épen akkor, mikor olyan király ült a trónon, aki engedte, hogy az íge megérintse a szívet s bűnbánatra in-

dítsa az egész népnek bűnéért, Isten mindent a maga idejében cselekszik, nagy bölcseséggel és nagy szeretettel.

Aug. 24. II. Kir. 23: 1—6., 11—15., 21—26. Zsid. 12: 1—13. Jósias az ígét nemcsak elolvassa, s a többiek előtt is felolvassa, hanem azonnal hozzálát, hogy mindent úgy cselekedjék, amint azt a megtalált könyvből jónak ismerte föl. Alapos nagytakarítást végeztet az egész országban, lerombol mindent, ami a bálványimádással kapcsolatos, vagy arra emlékeztet, a pogány oltároknak még a porát is vízbe hánytja, hogy nyomuk se maradjon. Így kellene minden keresztyének szakítania régi életének minden bűnös szálaival.

Aug. 25. II. Kir. 24. 8—19. És. 29: 18—21. Most teljeseedik be az Úr ítélete, amelyet Ezékiás elbizakodott tettének következményeképen mondott ki Júda királysága fölött. A bűn épen úgy megtermi a maga gyümölcseit, mint a hit. Isten megbocsáthatja Ezékiásnak az elkövetett bűnt, de azt, hogy a babiloniai követek meglátták és megkivánták a jeruzsálemi kincseket, nem lehetett meg pem történni tenni. Isten a megtérő bűnösnek megbocsát, de vannak a bűnöknek bizonyos következményei, amelyek megmaradnak. Mily fontos azért a gyermekeknek az Úrhoz vezetése, hogy minél kevesebb olyan bűnt keljen megbánniok, amelyek eltörölve is, nyomot hagynak, há a lelken nem is, de a testen.

Aug. 26. Márk 7: 31—37. II. Kor. 3: 4—9. Ján. 8: 31—36. Csel. 16: 9—15. Mi az igazi szabadság? Nem az, ha az ember azt cselekedheti, amit akar, mert az tulajdonképen nem a maga akaratát cselekszi, hanem akarata a nagy ellenségnek, a sátánnak szolgálatában áll, aki ráteve kezét az emberre, még akkor, mikor a paradicsomban megejtette. A szabadság épen abban áll, hogy ez alól a szolgaság alól felszabadíttassunk, ezt pedig csak Jézus vihethi véghez. Jézusban és Jézus által megismerjük az igazságot s annak szolgáivá leszünk. Az igazságnak szolgálni pedig az igazi lelki szabadság. Vágyol-e erre a szabadságra? Fogadd el Jézust, a szabadítót!

Aug. 27. Zsolt. 18: 1—7. Zsid. 12: 14—29. Az Úr megszabadít! Megszabadít a külső ellenségtől, megszabadít a félelemtől, a csüggedéstől, az aggodalmaktól. Aki Őbenne bíz, az erős kösziklán áll, mely meg nem rendül soha. Tapasztalja ezt a szoláríró is s szíve megtelt szeretettel ez iránt a hűséges, szerető Isten iránt s ajka

nem gyözte hangoztatni dicséretét. Szeret-e, dicséred-e te az Urat?

Aug. 28. II. Kir. 25: 1—21. Zsid. 13: 1—3, 5—12. Zsidóország számára elérkezett a nagy ítélet ideje. Bűneivel addig ingerelte az Urat, aki pedig közben újra meg újra megbocsátott neki, hogy végre betelt a mérték. Jeruzsálemnek és benne a pompás templomnak tűz által kellett elpusztulnia, a lakosságnak rabságba hurcoltatnia. Jeruzsálem pusztulása csak előre vetelt képe a végső nagy ítéletnek, amely el fog érkezni az egész föld népére, mely bűneivel már szintén évezredek óta ingerli az Urat. Most még a kegyelem idejét éljük, most még senkinek sem késő megtérni, de az Úrnak nagy napja, az ítélet napja, közel van. Minden jel arra mutat.

Aug. 29. II. Kir. 25: 22—30. Zsid. 13: 13—25. A zsidó nép nehezen hajtja fejt az idegen rabigába. Nem tudja elfogadni azt a parancsolót, akit az idegen király tesz föléje, nem akarja vállalni az idegennek való szolgálatot. Úgy tesz, mint a rab, aki a kezén s lábán csörgő láncot avval teszi még elviselhetlenebbé, hogy folyvást rázza, s ezzel kisebesíti magát. Nem tesszük-e mi is sokszor nehezebbé magunknak a terhet, amelyet bűneink következtében kell viselnünk, avval, hogy züglödünk miatta, ahelyett, hogy megaláznánk magunkat?

Aug. 30. Jer. 30: 1—5, 7—11. I. Tim. 1: 1—2, 12—17. Izrael népének büntetése csak ideig-óráig tartott. Az Úr kegyelme újra megkereste a maga népét. Visszahozza a fogságból, újra beülteti régi helyére, újra kész mellé állani és megtartani. Oh, Isten kegyelmének kifogyhatatlan mélysége! Hányszor fölemelte még ezután is ezt a népet, míg el nem érkezett az a szörnyű nap, mikor ez a nép keresztre feszítette Megváltóját. Azóta, most már csaknem 2000 év óta ismét elvetett nép a zsidó nép, de Isten kegyelme még most sem szűnt meg, még van ígért számára, hogy újra helyreállíttatik.

Aug. 31. Jer. 30: 12—22. I. Tim. 2: 1—10. Mennyire kiérzik ezekből a szavakból Isten igazsága épen úgy, mint kegyelme. Igazsága és szépsége, amellyel a bűnt sújtja és bünteti, s kegyelme és irgalmassága, amellyel gyógyít, sebet kötöz, fölemel. S a legnagyobb kegyelem, hogy fejedelmet, uralkodót ígér neki, aki a nép szívet Őhozzá fogja hajtani. Oh, bár hajthatta volna ez az igazi Fejedelem, aki eljött, de akit ez a nép elvetett!

Vargha Gyuláné.